

KELLI DIONNE

PARENTINGUL BLÂND

O evaluare biblică
pentru consilieri

 EDITURA
IBET
2026

Copyright © 2026 Editura IBET
Toate drepturile rezervate

Traducerea: Marta Sotir

Publicat în original sub titlu *Gentle Parenting* de Kelli Dionne. Tradus și publicat cu permisiunea The Association of Certified Biblical Counselors – biblicalcounseling.com.

ISBN 978-630-95306-2-2 (pdf) 978-630-95306-3-9 (epub)

EDITURA IBET
Str. Lalelelor 14 Vidra IF
ibetromania@gmail.com

The Association of Certified Biblical Counselors

Într-o lume căzută, în timp ce ne confruntăm cu problemele legate de păcat și suferință, avem cu toții nevoie de înțelepciune de la Dumnezeu. Din fericire, Domnul ne-a dat tot ceea ce avem nevoie pentru viață și evlavie prin Cuvântul Său care este suficient (2 Petru 1:3; 2 Timotei 3:16).

Resursele „Adevăr în dragoste” oferite de ACBC sunt concepute pentru a aduce adevărul bogat al caracterului și promisiunilor lui Dumnezeu în fața problemelor cu care se confruntă oamenii în viața de zi cu zi. Când vă implicați în viața altora, căutând să îi slujiți folosindu-vă de cuvintele lui Dumnezeu, ne rugăm ca această broșură să fie o resursă care să vă îndrepte înapoi la adevărul Său și să vă echipeze

pentru a-i muștra pe cei leneși, pentru a-i încuraja pe cei descurajați și pentru a-i ajuta pe cei slabi (1 Tesaloniceni 5:14).

AUTOR

Kelli Dionne deține o diplomă de master în consiliere biblică de la Universitatea Bob Jones și este consilieră certificată ACBC la biserica *Faith Bible* din Spokane, Washington. Oferă consiliere femeilor, copiilor și familiilor, împreună cu soțul ei, Dan. De asemenea, găsește multă plăcere în a le învăța pe femei să-L iubească pe Dumnezeu și Cuvântul Său.

În calitate de consilier biblic și femeie mai în vârstă, sunt adesea întrebată despre creșterea copiilor. Anul trecut, cineva m-a întrebat ce părere am despre gentle parenting (parentingul blând) și, fiindcă abia aflasem despre acest concept, prima mea reacție nu a fost nici pe departe una binevoitoare. Mi se părea un stil mult prea îngăduitor și, sincer vorbind, obositor. Scriu aceste rânduri cu umilință, deoarece, pe vremea când eram o mamă tânără, numai blândă nu se putea spune că eram. Aveam o problemă teribilă cu mânia. Îmi pierdeam repede răbdarea cu copiii pentru că puneam prea mult preț pe gura lumii și nu voiam niciodată să las o impresie proastă. Ironia sorții: am salvat aparențele în fața lumii, dar mi-am sacrificat imaginea în ochii copiilor mei.

Îi mulțumesc lui Dumnezeu că făceam parte dintr-o biserică deosebită unde se predica Biblia și că am un soț temător de

Dumnezeu care m-a ajutat să mă pocăiesc de mânie și să îmi cresc copiii biblic. Înțeleg de ce parentingul blând prinde atât de bine — ideea de a-ți asculta copiii și de a le prețui trăirile sună minunat. Totuși, este important să-i înțelegem originile și principiile, astfel încât părinții creștini să poată discerne ce anume merită aplicat, dacă este cazul, și ce trebuie respins.

Parentingul blând câștigă tot mai mult teren în cultura noastră și este considerat de mulți o metodă bună de creștere a copiilor. Raționamentul este simplu: părinții trebuie să fie blânzi... deci parentingul blând este, în mod evident, bun. Totuși, este esențial să evaluăm lucrurile prin prisma Cuvântului lui Dumnezeu. Deși acest concept sună bine, el trebuie analizat și definit pornind de la sursa sa primară și pus în contrast cu modelul divin pentru familie. Mulți părinți adoptă această abordare, împrumutând fragmente din ea

pentru că pare plină de har și utilă; totuși, învățăturile și obiectivele sale de bază necesită o critică biblică riguroasă, astfel încât părinții creștini să își poată păstori cu înțelepciune copiii, rămânând concentrați pe scopurile lui Dumnezeu. Când este analizat prin lentila Scripturii, devine clar că parentingul blând trebuie respins din cauza fundamentului, a scopurilor și a metodologiilor sale.

Încă de la începutul timpurilor, părinții s-au străduit să dobândească înțelepciunea necesară pentru creșterea copiilor. Istoria biblică ne povestește despre Adam și Eva și despre primii lor copii, despre patriarhi și copiii lor, despre regele David și copiii lui și despre Maria și Iosif și fiul lor, Isus. Istoria europeană timpurie ne oferă detalii despre regi și regine care apelau la doici și guvernante.

Puritanii își creșteau copiii într-un sistem agrar; cei mici munceau cot la cot cu

părinții lor, fiind pregătiți pentru viața adultă prin instruire și exemplu biblic. Copiii au fost crescuți în epoci de criză sau de prosperitate, atât de părinți, cât și de îngrijitori. La începutul secolului al XX-lea, experții în parenting susțineau că micuții trebuie căliți pentru viață, nu răsfățați, scopul final fiind independența. Apoi, în 1946, Dr. Benjamin Spock a publicat *The Common Sense Book of Baby and Child Care*¹. Această lucrare a marcat începutul tendinței în educație, care pune accent pe latura emoțională, pe bunătate și pe o abordare mai blândă.

Această direcție a continuat cu John Bowlby și teoria atașamentului la finele anilor, 50, urmată de abordarea Penelopei Leach din anii '70, prin conceptul de parenting ghidat de copil. La mijlocul anilor

¹ Benjamin Spock, *The Common Sense Book of Baby and Child Care* (New York City: Duell, Sloan, and Pearch, 1946).

‘80, Dr. Richard Ferber a schimbat curentul prin introducerea metodelor de antrenare a somnului la sugari, tendință ce a evoluat spre stiluri de parenting mai autoritare pe parcursul anilor ‘90.

Este ușor de observat că metodele de creștere a copiilor, ca multe alte lucruri, au o evoluție ciclică. O generație pune accent pe autoritate, următoarea pe autonomie. În prezent, în 2024, curentul dominant este parentingul blând. Încă o dată, pendulul a oscilat de la un stil legalist, bazat pe rețete fixe, către unul centrat pe copil. Există numeroase cauze culturale pentru aceste tendințe, fiind susținute de numeroase cărți și influenceri din mediul online care promovează intens avantajele parentingului blând. De asemenea, există profesioniști respectați în psihologie, medicină, terapie ocupațională și asistență socială care susțin această abordare. Cei credincioși nu ar trebui să se lase purtați de val

de către așa-numiții experți, ci să caute îndrumare în Cuvântul lui Dumnezeu. Țelul nostru este să creștem copii care să-L iubească pe Isus Hristos și care să vrea să-I aducă glorie prin tot ceea ce fac, zi de zi.

Parentingul blând este perceput astăzi ca o abordare plină de dragoste, calmă și, pentru mulți, drept cea mai bună metodă de a crește copii. Deși numeroase surse proclamă beneficiile acestui curent, părinții creștini și consilierii biblici trebuie să analizeze filozofia de viață a lumii din spatele lui și să definească clar termenii folosiți. Parentingul blând nu reprezintă doar o tehnică, ci o întreagă filozofie de viață. A-ți educa copiii cu blândețe și curentul parentingului blând nu sunt unul și același lucru.

DEFINIȚIA PARENTINGULUI BLÂND

Parentingul blând este promovat drept „o abordare bazată pe dovezi științifice,

pentru creșterea unor copii fericiți și încrezători”². Există numeroase definiții ale acestui concept, din cauza modului flexibil în care este interpretat și a perspectivelor individuale asupra metodologiei sale. Este esențial să începem prin a analiza sursa principală. Conform fondatoarei, Sarah Ockwell-Smith — care a studiat psihologia și s-a specializat în hipnoterapie și psihoterapie — metoda îi îndeamnă pe părinți să folosească empatia, respectul, înțelegerea și limitele în educația copiilor. Ea este o autoare prolifică, printre lucrările sale numărându-se *The Gentle Parenting Book* (Cartea parentingului blând), *How to be a Calm Parent* (Cum să fi un părinte calm) și *The*

² Kimberly Zapata, “What is Gentle Parenting?” în *Parents*, August 17, 2023, <https://www.parents.com/parenting/better-parenting/style/what-is-gentle-parenting/>.

Gentle Sleep Book (Cartea somnului blând)³. De asemenea, ea activează ca formator, doula⁴ și este considerată de mulți un expert în parenting⁵.

În mod tradițional, stilurile de parenting au fost clasificate în: autoritar, permisiv și autoritar-democratic. Parentingul autoritar pune accent pe disciplină și control, având reguli și standarde stricte de urmat. Parentingul permisiv este acela în care copiii pot decide singuri ce vor să facă. Parentingul autoritar-democratic este caracterizat de

³ Sarah Ockwell-Smith, *The Gentle Parenting Book*, 2nd Edition (Great Britain: Piatkus, 2023); *The Gentle Sleep Book* (Great Britain: Piatkus, 2015).

⁴ N.tr *Doula* este o specialistă care oferă suport emoțional și fizic constant viitoarelor mame, fără a interveni medical. Rolul ei este de a ghida și informa femeia pe parcursul întregii experiențe a nașterii, completând îngrijirea oferită de medici sau moașe prin prezența sa continuă și suportul moral.

⁵ Sarah Ockwell-Smith, "About", *SOS Parenting* with Sarah Ockwell-Smith, <https://sarahockwell-smith.com>.

limite ferme și disciplină, dar și de o comunicare clară și așteptări bine definite. Ockwell-Smith susține că parentingul blând nu este un stil permisiv. Ea numește parentingul blând „parenting autoritar-democratic” și îl definește după cum urmează:

Ethos — un mod de a fi, s-ar putea spune. Acesta integrează descoperirile științei moderne și ale psihologiei copilului, păstrând în același timp respectul față de tradițiile culturale și istorice de creștere a copiilor. Este o filozofie holistică, ce ia în calcul atât dimensiunea emoțională, cât și aspectele practice ale rolului de părinte. Pe scurt, parentingul blând este un stil de viață care cuprinde atât comportamentul tău fizic, cât și pe cel psihologic, nu doar față de copii, ci și față de tine însuși — deoarece parentingul ar trebui să fie un dans între nevoile copiilor și cele ale părinților. Prin exercițiu, acest dans poate duce la ceva cu adevărat frumos și la o

dezvoltare personală extraordinară pentru ambele părți.⁶

În lucrarea *The Gentle Parenting Book*, autoarea prezintă cele șapte cuvinte cheie ale parentingului blând: conectare, comunicare, control, conținere, susținere, încredere și consecvență. Acești piloni trebuie analizați și puși în contrast cu adevărul biblic.

1. Conectarea

- ⇒ Perspectiva parentingului blând: Comportamentul inadecvat al copilului provine dintr-o lipsă de conectare cu părintele.
- ⇒ Perspectiva biblică: Comportamentul izvorăște din inimă.

2. Comunicarea

- ⇒ Perspectiva parentingului blând: Comportamentul este o formă de comunicare a unor nevoi fizice și

⁶ Ockwell-Smith, *The Gentle Parenting Book*, 1-2.

emoționale care trebuie împlinite; comunicarea deficitară duce la frustrare și neascultare.

- ⇒ Perspectiva biblică: Iacov 1:19-20 ne spune că trebuie să fim „grabnici la ascultare, înceți la vorbire, zăbavnici la mânie; căci mânia omului nu produce dreptatea lui Dumnezeu”. Iar în Coloseni 4:6 ni se spune următoarele: „Vorbirea voastră să fie întotdeauna cu har, dreasă cu sare, ca să știți cum trebuie să răspundeți fiecăruia”.

3. Controlul

- ⇒ Perspectiva parentingului blând: Părinții le oferă copiilor un nivel de control adecvat, reducând nesiguranța cauzată de lipsa limitelor, permițându-le totodată să se dezvolte și să își afirme autonomia.⁷
- ⇒ Perspectiva biblică: Stăpânirea de sine

⁷ Ockwell-Smith, 23.

este o roadă a Duhului (Galateni 5:22). Copiii trebuie să cultive dependența de Dumnezeu, nu autonomia, și să se supună autorității, așa cum și părinții lor trebuie să se supună la rândul lor.

4. Conținerea emoțională

- ⇒ Perspectiva parentingului blând: Părinții trebuie să „conțină” emoțiile puternice ale copilului pentru ca acesta să le poată elibera; din punct de vedere al dezvoltării, copilul nu își poate regla singur trăirile.⁸
- ⇒ Perspectiva biblică: Copiii pot învăța adevărul lui Dumnezeu și pot aduce înaintea Lui emoțiile copleșitoare pentru a primi mângâiere, înțelepciune și discernământ (Isaia 41:10).

5. Susținerea

- ⇒ Perspectiva parentingului blând: Părinții

⁸ Ibid., 20.

trebuie să creadă întotdeauna în copiii lor pentru ca aceștia să capete curaj în viață.

- ⇒ Perspectiva biblică: Părinții trebuie să își iubească copiii cu renunțare la sine, și să îi învețe înțelepciunea necesară pentru întreaga viață. Credințioșia și bunătatea lui Dumnezeu sunt cele care le dau copiilor curaj.

6. Încrederea

- ⇒ Perspectiva parentingului blând: „Încrederea vine din decizii luate în urma unei documentări temeinice și din faptul că ești înconjurat de oameni cu viziuni similare — părinți care simt la fel ca tine și își cresc copiii într-o manieră asemănătoare. Ea provine din construirea unui așa-numit «sat» de suport social în jurul tău și al familiei tale. Încrederea se dobândește odată cu timpul și experiența, din capacitatea de a

trăi momentul prezent, de a fi atent la etapa de dezvoltare a copilului tău și, în egală măsură, de a avea grijă de tine însuși”⁹

- ⇒ Perspectiva biblică: Încrederea vine din faptul că rămâi în Hristos și că ascuți de El (Ioan 15:1-11). Pe măsură ce copiii învață ce este înțelepciunea și care sunt căile lui Dumnezeu și Îl urmează, ei vor cunoaște „rodul pașnic al dreptății” (Evrei 12:11), iar acest lucru are ca rezultat o încredere neclintită în Hristos.

7. Consecvența

- ⇒ Perspectiva parentingului blând: Menținerea consecvenței duce la învățare și înțelegere.
- ⇒ Perspectiva biblică: Consecvența duce la învățare și creștere, diminuând totodată frustrarea copilului (Efeseni 6:4).

⁹ Ockwell-Smith, 23.

MENTALITATEA PARENTINGULUI BLÂND ȘI A PARENTINGULUI BIBLIC

Un punct cheie este faptul că, în practică, parentingul blând se concentrează pe emoțiile atât ale copilului, cât și ale părintelui. În loc să corecteze rapid un comportament greșit, un părinte „blând” caută să înțeleagă emoțiile profunde care stau la baza acestuia. Atât emoțiile copilului, cât și cele ale părintelui trebuie să fie înțelese. Acesta este un proces care, deși consumă mult timp, se spune că dă roade pe termen lung, pe măsură ce reglarea emoțională este încurajată și atinsă. Majoritatea celor care definesc acest concept susțin că scopul final este creșterea unor copii fericiți, încrezători și siguri pe sine. Disciplina se obține prin stabilirea limitelor, consecvență, comunicare caldă și clară și, pentru mulți adepți ai acestei viziuni, fără corecție fizică. Ockwell-Smith însuși numește

acest lucru „pălmuire” în cartea sa.¹⁰

Cea mai bună metodă prin care creștinii pot evalua mentalitatea parentingului blând, este să pornească de la perspectiva lui Dumnezeu asupra creșterii copiilor. Cum vrea Dumnezeu ca noi, copiii Săi, să ne creștem propriii copii? Deși cartea Proverbelor este plină de sfaturi practice pentru părinți, poate fi surprinzător cât de puține sunt, de fapt, poruncile directe despre creșterea copiilor în Scriptură. Pasajele principale sunt Efeseni 6:4 și Deuteronom 6:4-9. Efeseni 6:4 spune: „Părinților, nu vă provocați copiii la mânie, ci creșteți-i în disciplina și învățătura Domnului” (idee regăsită și în Coloseni 3:21). Deuteronom 6:4-9 include:

Iar cuvintele acestea, pe care ți le poruncesc astăzi, să le păstrezi în inima ta. Să le întipărești în mintea copiilor tăi

¹⁰ Ibid., 27.

și să vorbești despre ele când vei fi acasă sau în călătorie, când te vei culca sau când te vei trezi. Să îți le legi de mână ca semn de aducere-aminte și să-ți fie ca niște bentițe pe frunte. Să le scrii pe tocurile ușilor caselor tale și pe porțile tale.

Pasajul din Evrei 12:7-11 ne dezvăluie care este scopul disciplinei:

Să îndurați având în vedere disciplinarea. Dumnezeu Se poartă cu voi ca și cu niște fii. Căci care este fiul pe care nu-l disciplinează tatăl? Dar dacă sunteți scutiți de disciplinare, la care toți au devenit părtași, atunci sunteți copii nelegitimi, iar nu fii. Mai mult, am avut părinți trupești care ne disciplinau și pe care îi respectam. Cu cât mai mult deci trebuie să ne supunem Tatălui duhurilor și să trăim? Căci ei, într-adevăr, ne disciplinau pentru puține zile, așa cum li se părea lor că este bine, însă El o face spre folosul nostru, ca să avem parte de sfințenia Lui. Orice disciplinare nu pare în prezent un motiv de bucurie, ci mai degrabă un

motiv de întristare, dar mai târziu produce rodul pașnic al dreptății, pentru cei ce au fost încercați prin ea.

Dumnezeu dorește ca părinții să trăiască în evlavie și să-și învețe copiii despre Isus, atât prin propriul exemplu de viață, cât și prin modul în care îi modelează pe ei spiritual. Paul David Tripp, în cartea sa excelentă, *Parenting: Gospel Principles That Can Radically Change Your Family* (n.tr în limba română cartea se găsește la editura Scriptum cu titlul *Pentru părinți. 14 principii biblice care îți pot schimba radical familia*), îi îndeamnă pe părinți să fie ambasadori ai lui Hristos în căminul lor și în educația celor mici¹¹. Aceștia trebuie să le arate copiilor cum să trăiască pe placul lui Isus și cât de multă nevoie au, și ei la rândul lor, de lucrarea Sa transformatoare. Acest lucru le reamintește

¹¹ Paul David Tripp, *Parenting: 14 Gospel Principles That Can Radically Change Your Family* (Wheaton, IL: Crossway, 2016).

părinților creștini că trebuie să Îl urmeze ei înșiși pe Isus: să-și mărturisească păcatele (1 Ioan 1:9), să vegheze la vorbirea lor (Efeseni 4) și să nu se lase stăpâniți de mânie (Iacov 1:19-20). Părinții sunt chemați să Îl iubească pe Dumnezeu (Deuteronom 6:5) și să trăiască o viață de jertfă, lepădându-se de sine și luându-și crucea în fiecare zi pentru a-L urma (Luca 9:23).

Cei mai mulți părinți creștini recunosc că Dumnezeu i-a transformat și i-a sfințit pe parcursul anilor în care și-au crescut copiii! Pe lângă textele în care se vorbește specific despre creșterea copiilor, părinții creștini au la dispoziție și instrucțiunile lui Dumnezeu despre cum să trăiești ca și creștin, care se aplică și modului în care îți crești copiii. Înainte de a discuta despre poruncile specifice date părinților, trebuie să analizăm poruncile valabile pentru toți credincioșii.

În calitate de creștini, scopul vieții

noastre este să-L onorăm pe Dumnezeu. În 2 Corinteni 5:9 ni se spune: „ne și străduim să-I fim plăcuți”, iar 1 Corinteni 10:31 spune clar: „Deci, fie că mâncați, fie că beți, fie că faceți altceva, faceți toate lucrurile spre gloria lui Dumnezeu.”. Ca și copii ai lui Dumnezeu, trebuie să-I aducem laudă și cinste în fiecare zi, prin tot ceea ce facem. Acest lucru ne cere să ne cercetăm inima, motivațiile și dorințele, și să le aliniem la Cuvântul lui Dumnezeu. Această atitudine trebuie să se vadă în felul în care muncim, iubim, slujim și ne creștem copiii. Creștinilor li se poruncește să trăiască cu blândețe, dar și cu smerenie și răbdare. Efeseni 4:1-3 ne îndeamnă să avem o purtare „demnă de chemarea la care ați fost chemați: cu toată smerenia și blândețea, cu îndelungă răbdare, îngăduindu-vă unii pe alții în dragoste și străduindu-vă să păstrați unitatea Duhului prin legătura păcii.”

Vedem aici că, în calitate de credincioși,

suntem chemați la o purtare demnă. Ce presupune aceasta? O viață trăită în evlavie, conformă cu „chemarea la care am fost chemați”. Nu există un loc mai important unde să facem acest lucru decât în relația cu soții și copiii noștri. Apostolul Pavel ne învață să umblăm cu toată smerenia, blândețea și îndelungă răbdare, îngăduindu-ne unii pe alții în dragoste. Cu siguranță, acest lucru se aplică și modului în care părinții creștini ar trebui să își educe copiii. Este un păcat ca părinții să aplice pedepse aspre, să își umilească copilul sau să îl desconsidere, să îl pună într-o situație stânjenitoare ori să îl facă să se teamă că își va dezamăgi părinții dacă greșește. Părinții trebuie să Îl glorifice pe Dumnezeu în fața copiilor lor, să le modeleze inima pentru a-L cunoaște pe Dumnezeu, nu pentru a tremura de frică înaintea Lui. Potrivit pasajului din Efeseni 4:20-32, creștinii trebuie să se bazeze pe îndurarea și harul divin pentru a se dezbrăca de omul cel

vechi și a se îmbrăca în Hristos. Aceasta este norma vieții noastre, indiferent de statutul social sau profesional. De ce? Pentru că aparținem lui Dumnezeu și că am fost răscumpărați cu un preț mare.

Cum se aplică acest lucru în creșterea copiilor? Trebuie să fim smeriți și răbdători cu copiii noștri, fără să folosim cuvinte stricate, amărăciune, iuțime, mânie, strigare, defăimare și orice fel de răutate (Efeseni 4:29-32). Părinții trebuie să fie buni la inimă și să ierte așa cum ei înșiși au fost iertați. Acesta este modul biblic de a crește copiii cu blândețe. În plus, părinții creștini trebuie să își crească copiii în disciplina și învățătura Domnului (Efeseni 6:4). Acesta este punctul în care scopurile și metodele parentingului blând și ale parentingului biblic se ciocnesc.

OBIECTIVELE PARENTINGULUI BLÂND ȘI ALE PARENTINGULUI BIBLIC

Scopul parentingului blând este de a crește copii fericiți, încrezători și siguri pe sine. Scopul parentingului biblic este de a crește copii care I se închină lui Dumnezeu. Părinții creștini trebuie să aibă pentru copiii lor aceleași obiective pe care Dumnezeu le are pentru ei. Fericirea, încrederea și siguranța nu sunt lucruri rele, dar ele trebuie înțelese biblic, nu conform standardelor lumii. Copiii cu adevărat fericiți sunt recunoscători, plini de bucurie și mulțumiți. Copiii a căror încredere este una sănătoasă, au o ambiție sfântă, nu sunt leneși și dau dovadă de frică de Domnul. Copiii cu adevărat siguri pe ei au inimi supuse lui Dumnezeu. Siguranța în Hristos se traduce în practică prin ascultare și încredere. Scopul lui Dumnezeu pentru copii, la fel ca și pentru adulți, este să formeze din ei un popor ales ca moștenire a Lui. El

vrea ca poporul Său să trăiască pentru a-L glorifica și pentru a-L face cunoscut. O întrebare importantă care trebuie pusă este: reușește parentingul blând să atingă acest obiectiv? E foarte important să vedem cum definesc ei aceste scopuri.

(1) *Obiectivul de a avea copii fericiți*: Este dificil de identificat care ar putea fi definiția fericirii în viziunea parentingului blând. Reprezintă aceasta doar opusul tristeții? „Fericirea” e un concept vast. Bineînțeles, orice părinte își dorește copii fericiți; nimeni nu vrea copii triști sau nefericiți. Totuși, creștinii înțeleg că încercarea de a găsi fericirea în propria persoană este zadarnică. De aceea, drumul spre adevărata fericire trebuie clarificat. Creștinii care Îl iubesc pe Domnul și Îi slujesc cu viața lor au pace cu Dumnezeu, chiar și când trăiesc într-o lume păcătoasă în care lucrurile nu merg întotdeauna conform planului. Mai mult, suferința de pe acest

pământ este cumplită. Totuși, creștinii pot spune: „Dar iată ce-mi vine în minte și ce mă face să mai sper: «Bunătatea Domnului nu s-a sfârșit, îndurările Lui nu sunt la capăt. Ele se înnoiesc în fiecare dimineață. Mare este credințioșia Ta!». «Domnul este partea mea de moștenire», a zis sufletul meu. «De aceea îmi voi pune speranța în El!»” Plângerile lui Ieremia 3: 21-24. Dacă scopul vieții este să fim fericiți fără a avea în vedere speranța cerului și a planului cel bun al lui Dumnezeu, atunci nu poate exista fericire adevărată în această viață. Noi trebuie să ne găsim fericirea în Hristos, nu în propriile realizări. Fericirile ne învață că a fi fericit înseamnă a fi binecuvântat. Creștinii așteaptă cu nerăbdare ziua în care toate vor fi îndreptate, când orice genunchi se va pleca și orice limbă va mărturisi că Isus Hristos este Domnul (Filipeni 2:10-11), când, la împlinirea vremurilor, toate vor fi „unite în El” (Efeseni 1:10).

(2) *Scopul de a avea copii încrezători*: Cum ar defini un părinte care adoptă parentingul blând termenul „încrezător”? Fără îndoială, aceasta reprezintă stăpânirea de sine și reziliența de a înfrunta viața fără a te lăsa copleșit, dublate de capacitatea de a face alegeri înțelepte. Părinții creștini au nevoie de distincții suplimentare. Adevărata încredere începe cu o dependență adecvată de părinți, menită să cultive bunăstarea copiilor, astfel încât aceștia să poată ajunge la maturitate și să trăiască pe cont propriu. Din punct de vedere biblic, creștinii trebuie să își instruiască copiii, pentru ca aceștia să devină maturi în Domnul. În Proverbe 1:7 citim: „Teama de Domnul este începutul cunoașterii, dar nebunii disprețuiesc înțelepciunea și îndrumarea.” Bunăstarea copilului trebuie să fie centrată pe înțelepciunea lui Dumnezeu. Trebuie să analizăm cu grijă termenul „încrezător”, deoarece creștinii nu trebuie să se încreadă în ei înșiși cu mândrie, ci să fie

dependenți de Dumnezeu. Viața creștină este o viață trăită pentru gloria lui Dumnezeu și pentru scopurile Sale. Maturizarea este vitală, însă o încredere care face inima să se bazeze pe propria înțelepciune și pe propriile dorințe este tocmai ceea ce a aruncat omenirea în necaz încă de la început. Lui Adam și Evei li s-a dat tot ce aveau nevoie pentru a fi fericiți. În Geneza 3, ei au decis că satisfacerea propriilor dorințe îi va face mai fericiți, iar acest lucru a dus umanitatea în păcat. Ieremia 17:9 spune că „inima este nespus de înșelătoare și deznădăjduit de rea; cine poate s-o cunoască?”. Un copil nu își cunoaște inima, iar să-și urmeze inima nu îl va conduce spre înțelepciune. Proverbe 22:15 afirmă: „Nebunia este lipită de inima copilului”. Încă de la naștere, copiii au nevoie de îndrumare pentru a ajunge la maturitate. Ei se nasc păcătoși și au nevoie de o înțelepciune externă care nu provine din ei înșiși. Supunerea față de înțelepciunea lui Dumnezeu aduce această

maturitate. Independența are potențialul de a cultiva o autosuficiență. Suntem chemați să ne punem încrederea în Hristos și în lucrarea Sa desăvârșită de pe cruce, nu în noi înșine. Aceasta nu înseamnă să aspirăm la imaturitate, ci să atingem maturitatea creștină prin cunoașterea lui Dumnezeu, care duce la înțelepciune, convingere, sacrificiu, stăpânire de sine și credincioșie. Nimeni nu poate dobândi aceste virtuți fără a învăța de la Isus și fără a depinde de El.

(3) *Scopul de a avea copii siguri pe sine:* Din nou, acesta este un termen cu multe implicații. În parentingul blând, el se referă la faptul că micuțul își găsește siguranța în legătura cu părintele sau are o siguranță emoțională interioară. Este adevărat că acei copii timizi sunt ținte ușoare și sunt răniți mai ușor de ceilalți. Copiii timizi nu reușesc întotdeauna să înflorească pe plan social, iar copiii nesiguri au dificultăți în a se maturiza astfel încât să poată face lucruri pe cont

propriu. Să fii sigur pe tine nu este neapărat un lucru rău, dar poate duce la o încredere în sine plină de mândrie. Maturizarea este importantă, dar mândria este păcătoasă. Această mândrie este mascată deseori în spatele unor eufemisme precum „încredere” sau „siguranță” și poate ascunde o lipsă de supunere adecvată față de autoritățile rânduite de Dumnezeu. Siguranța în sensul biblic vine din încrederea și dependența de caracterul perfect al lui Dumnezeu, rodind astfel credincioșie și ascultare de El.

PRINCIPIILE PARENTINGULUI BLÂND ȘI ALE PARENTINGULUI BIBLIC

Parentingul blând urmărește să îi ajute pe copii să fie fericiți, încrezători și siguri pe sine prin faptul că părintele îi ascultă activ și îi susține — lucruri care sunt bune atunci când sunt înțelese corect. Deși pot exista puncte comune cu parentingul biblic în

anumite practici, cele două abordări sunt fundamental incompatibile. Ridicarea sentimentelor la rang de autoritate supremă și lipsa instruirii copiilor în spiritul supunerii față de autoritate constituie principalele motive de îngrijorare. Susținătorii parentingului blând urmăresc să îi ajute pe copii să aibă o autoreglare emoțională, sugerând că mediul și „dereglaarea” emoțională sunt cauzele comportamentelor greșite, nu inima păcătoasă¹². Aceasta înseamnă că reglarea emoțională este atinsă atunci când copiii sunt ascultați, iar sentimentele lor sunt validate. Conform acestei perspective, a-l înțelege pe copil este singura metodă de a-l face să asculte.

Desigur, pentru copiii mici este greu să

¹² Pentru a înțelege teoria psihologică care stă la baza acestei viziuni asupra ființei umane, consultați lucrarea lui Kyle Gangel, *The “Dysregulated” Nervous System: A Biblical Evaluation of Polyvagal Theory* (Kansas City, MO: ACBC, 2024).

se înțelege pe ei înșiși și circumstanțele în care se află. Nevoia lor de ajutor este firească. Dar adepții parentingului blând spun că micuții trebuie să-și înțeleagă emoțiile, iar adulții să le valideze sentimentele pentru ca să se întâmple acest lucru. Dumnezeu spune că părinții trebuie să își instruiască copiii în evlavie, ceea ce include stăpânirea de sine, bunătatea și ascultarea. Părinții își iubesc cu adevărat copiii atunci când îi înțeleg, dar, practic, dacă se concentrează prea mult pe emoții, ar putea ajunge să ațâțe în ei focul neascultării. Literatura seculară despre această metodă subliniază bine acest aspect. Un articol din *The New Yorker*, intitulat „Tărâmul dur al parentingului blând”, explică:

Una dintre temele majore din „parentingul văzut prin prisma conexiunii creier-corp” și din discursul despre parentingul blând în general, este aceea că copiii nu sunt obraznici de dragul de a fi obraznici; mai degrabă

comportamentul lor problematic este un răspuns fiziologic la stres și ar trebui privit ca fiind, în esență, un mecanism de adaptare. Premisa în sine este discutabilă: când micuțul Timmy stă în curte și aruncă unelte de grădărit după mașini, motivațiile lui sunt probabil mai adânci decât stresul. Iată una dintre cele mai dificile dileme ale parentingului, vizibilă mai ales după ce trec primii ani de viață: și anume faptul că, uneori, un copil testează sau distruge limitele pur și simplu pentru plăcerea pe care i-o oferă acest lucru. Din perspectiva parentingului blând, orice face copilul trebuie interpretat ca fiind un semnal de alarmă sau anxietate, transformând părintele într-un amestec de terapeut și gardă de corp emoțională.¹³

Inclusiv adepții perspectivei laice pun la îndoială ideea că purtarea rea este doar o

¹³ Jessica Winter, “The Harsh Realm of «Gentle Parenting»”, în *The New Yorker*, March 23, 2022, <https://www.newyorker.com/books/under-review/the-harsh-realm-of-gentle-parenting>.

reacție fiziologică la stres. Care este sursa comportamentului unui copil? Este vorba aici de o reacție fiziologică la stres sau are dreptate Biblia când îi descrie pe copii ca fiind nechibzuiți, lipsiți de înțelepciune și, uneori, răzvrătiți? Deși societatea seculară nu ar recunoaște că inima motivată de păcat este adevărata cauza de bază, oamenii pot totuși simți că ceva nu este în regulă cu explicația oferită de parentingul blând asupra comportamentului.

Problema de care se lovesc creștinii este că, deși un copil poate fi suprastimulat sau frustrat, acest lucru nu este niciodată o scuză pentru păcat. Când punem accentul în primul rând pe fiziologie, riscăm să pierdem din vedere motivația inimii atunci când copilul se poartă urât cu frații lui sau îi sfidează pe părinți. Procedând astfel, ratăm ocazia de a spune Evanghelia lui Isus Hristos. Isus nu dorește doar o schimbare de

comportament, ci dorește să avem inimi noi (Matei 15:18-20; Ezechiel 36:26). Frumusețea puterii lui Dumnezeu constă în faptul că, odată cu o inimă nouă, se schimbă și comportamentul. Putem depune eforturi imense ca să înțelegem de ce le este greu copiilor să-și împartă lucrurile cu alții, însă lecția mult mai importantă este că aceștia au dorințe care necesită o transformare profundă.

Natura copiilor

Parentingul blând pornește de la premisa bunătății inerente a copilului și că, dacă acesta este înțeles emoțional, va fi determinat să își dorească și să urmărească ceea ce este bun și drept. Totuși, conform Scripturii, acest lucru este în mod evident fals. Duhul Sfânt ne schimbă dorințele prin procesul de sfințire, iar acest lucru se poate întâmpla doar după mântuire — care este posibilă numai printr-o

înțelegere a păcatului nostru, nu a bunătății sau a emoțiilor noastre. Susținătorii parentingului blând critică atât utilizarea mecanismelor de vinovăție și rușine în parenting, cât și pedepsirea copiilor din cauza stărilor lor emoționale. Dar ce se întâmplă dacă aceste sentimente și dorințe sunt păcătoase, dăunătoare sau distructive? Vinovăția este un concept biblic care reflectă starea noastră spirituală ce decurge din greșelile morale comise de noi. Vinovăția ne spune că am făcut un lucru rău, iar soluția este pocăința — nu înțelegerea modului în care ne simțim legat de ceea ce am făcut. Rușinea este stânjeneala pe care un copil o simte pentru fapta sa. Deși parentingul biblic nu ar trebui să urmărească să-i umilească pe copii prin cuvinte aspre și desconsiderare, rușinea poate fi, de asemenea, o reacție firească a conștiinței care identifică răul. Trebuie să-i învățăm pe copii ce înseamnă să trăiască plăcut lui Dumnezeu și ce anume este

păcat. De asemenea, este important să ne amintim că îi formăm pe copii pentru a deveni oameni în preajma cărora ceilalți să își dorească să fie. Când îi ajutăm să nu mai facă în mod repetat lucruri păcătoase, le oferim bucuria și pacea pe care aceștia și le doresc. Să îi învățăm să spună „nu” propriilor dorințe și să se gândească mai întâi la ceilalți, este o dovadă de dragoste (Filipeni 2:3-4).

Supunerea față de autoritate

Filozofia parentingului blând se bate cap în cap cu modelul biblic care pune accent pe faptul că un copil trebuie să fie învățat să asculte și să se supună autorității. Părinții au menirea de a-i învăța, cu blândețe, că disciplina este o cale spre bucurie, nu spre nefericire. Isus Și-a învățat ucenicii despre ascultare în Ioan 14, spunând: „Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele”. Prin ascultarea de Isus, creștinii Își arată dragostea

față de El. Isus a repetat acest lucru de încă două ori în Ioan 14, adăugând promisiuni minunate: „cel ce Mă iubește va fi iubit de Tatăl Meu, iar Eu îl voi iubi și Mă voi arăta lui.” (v. 21) și „Tatăl Meu îl va iubi, iar Noi vom veni la el și vom locui împreună cu el.” (v. 23). Relația dintre ascultare și dragoste este o componentă cheie a parentingului creștin. Copiii se nasc păcătoși și vor ca lucrurile să se facă după voia lor. Părinții trebuie să îi învețe ceea ce Îi este plăcut Domnului, astfel încât aceștia să fie cu adevărat fericiți și liniștiți.

Ordinea, nu haosul, este fundamentul lumii create de Dumnezeu. În vremea judecătorilor, toată lumea trăia după propriile reguli, fiecare făcând „ce considera că este drept” (Judecători 21:25). Nu exista supunere față de autoritate, iar lumea era întunecată și haotică. Suferința era pretutindeni. Pacea adevărată apare doar când oamenii fac ceea ce este drept în ochii lui

Dumnezeu. Apostolul Pavel ne spune în Romani 5:1, „Așadar, fiindcă am fost îndreptățiți prin credință, avem pace cu Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Cristos.” Aceasta este o pace veșnică. În contrast, pacea pe care încearcă să o obțină parentingul blând este temporară și nu conduce neapărat la mântuire.

În plus, Biblia ne ajută să ne educăm și să ne corectăm emoțiile, de aceea copiii trebuie să asculte chiar și atunci când nu vor sau nu au chef să facă acest lucru. Suntem ființe emoționale, iar sentimentele nu sunt păcătoase în sine. Dumnezeu le-a dăruit oamenilor emoții pentru ca aceștia să-și poată exprima lauda și recunoștința față de El. Ele sunt dovada că suntem creația Lui și că purtăm chipul Său (Geneza 1:26-27). Cu toate acestea, aceste emoții trebuie să fie educate și reglate de o gândire corectă. O astfel de gândire, plăcută lui Dumnezeu,

izvorăște din Cuvânt și ne învață să ne privim pe noi înșine și lumea din perspectiva lui Dumnezeu. Însă parentingul blând este o viziune care acceptă emoțiile copilului în mod necondiționat și nu le reglează prin înțelepciunea sau adevărul biblic. Nebunia răzvrătirii este strâns lipită de inima copilului. O abordare biblică le permite copiilor să își vadă păcătoșenia și nevoia de un Mântuitor care îi iubește și care a plătit prețul pentru păcatul lor. Acesta este obiectivul parentingului biblic.

Din perspectivă biblică, părinții trebuie să se străduiască să își cunoască bine copiii și motivațiile profunde ale inimii lor, astfel încât să îi poată asculta, înțelege și disciplina cu dragoste și har. Deși poate părea un lucru dur să ne învățăm copiii că problema lor de bază este păcatul, acest lucru le va permite, într-o zi, să își vadă clar starea și nevoia disperată de îndreptățire. În acest mod ne

manifestăm grija pentru destinul etern al sufletului lor, nu doar pentru fericirea lor de moment.

Parentingul blând pune accent pe importanța consecvenței în creșterea copilului. Părinții creștini trebuie să îi învețe pe copii constant adevărul, cu dragoste și răbdare, arătându-le frumusețea Evangheliei. Am fost creați de Dumnezeu pentru slava și scopurile Sale, iar noi trebuie să transmitem aceste principii zilnic. Atunci când copiii sunt conduși de emoții, consecvența dispare, deoarece emoțiile umane sunt, prin natura lor, instabile. Ele își schimbă direcția ca vântul, iar când inima nu este cărmuită de Duhul Sfânt, este greu ca acestea să fie ținute sub control.

Corectarea fizică

Parentingul blând contestă orice rol pozitiv al disciplinării fizice. Ockwell-Smith și

alții vorbesc mult despre cum emoțiile și alți factori declanșatori din propria copilărie le dictează părinților reacțiile de azi. Însă, faptul că un părinte a avut o copilărie marcată de abuz nu anulează directivele lui Dumnezeu privind instruirea celor mici. Cuvântul lui Dumnezeu spune clar: nuiiua este un instrument al înțelepciunii și o dovadă de dragoste. Proverbe 13:24 ne spune: „Cine cruță nuiiua își urăște fiul, dar cine-l iubește are grijă să-l disciplineze.”

Părinții care se concentrează excesiv pe validarea și înțelegerea emoțiilor copilului se pun singuri în situații în care le va fi, cel mai probabil, greu să își stăpânească PROPRILE emoții. Ockwell-Smith discută despre dificultățile părinților care proiectează propriile traume în educația copiilor. Ea afirmă: „unul dintre cele mai importante lucruri pe care le poți face ca părinte este să te împaci cu modul în care ai fost tu însuși

crescut.¹⁴ Faptul că un părinte a fost crescut cu asprime, prin metode care au folosit „palma, umilirea... sau lovirea”, poate activa acum mecanisme de răspuns la traumele din trecut, făcând ca misiunea de a crește un copil într-un mod conștient și blând să devină extrem de dificilă în prezent¹⁵.

Nu încapă îndoială că un trecut marcat de abuz duce la un parenting abuziv dacă nu intervine harul vindecător al lui Dumnezeu. Abuzul este întotdeauna păcat, iar Dumnezeu îl urăște. El urăște asuprirea celor slabi (Psalmul 72:4; Zaharia 7:10; Psalmul 103:6; Psalmul 82:3). Copiii sunt slabi. Ei au nevoie de o iubire statornică și de îndrumare. Nu trebuie niciodată să fie bruscați sau abuzați. Cu toate acestea, Scriptura este clară cu privire la faptul că disciplinarea este bună, inclusiv disciplinarea fizică, pentru copii.

¹⁴ Ockwell-Smith., 27.

¹⁵ Ibid.

Aceasta nu reprezintă un abuz. Copiii trebuie crescuți în disciplina și învățătura Domnului, spre binele lor. Această disciplină presupune instruire și corectare, ceea ce implică faptul că cei mici nu se nasc știind în mod natural să deosebească binele de rău. Aceasta este o lecție pe care trebuie să o învețe, deoarece, așa cum ne arată cartea Proverbe, inima lor este plină de nebunie. Părinții trebuie să își disciplineze și să își îndrume copiii cu dragoste și înțelepciune, folosind instruirea verbală și corecția (Proverbe 23:13-14; Evrei 12:3-11). Scopul nu este pedepsirea sau umilirea, ci instruirea făcută cu dragoste.

Dragostea pentru aproapele

Este, de asemenea, important să ne amintim că îi formăm pe copii pentru a deveni oameni în preajma cărora ceilalți să își dorească să fie. Când îi ajutăm să nu mai facă în mod repetat lucruri păcătoase, le oferim

bucuria și pacea pe care aceștia și le doresc. Să îi învățăm să spună „nu” propriilor dorințe și să se gândească mai întâi la ceilalți, este o dovadă de dragoste (Filipeni 2:3-4). Să luăm un exemplu practic: situația când ne pregătim să mergem la biserică într-o dimineață de duminică. Cum ar trebui să procedăm cu un copil care refuză să asculte de mamă în momentul în care trebuie să se încalțe și să meargă cu familia la mașină, pur și simplu pentru că nu vrea? Ar trebui mama să insiste sau să stea la discuții cu el? Ar trebui să-l învețe pe copil să țină cont de cei care-l așteaptă sau să îi spună că nevoile lui sunt mereu cele mai importante? Dacă copilului îi este hrănită astfel încăpățânarea, părintelui îi va fi mult mai greu să-și păstreze calmul și blândețea.

Părinții trebuie să își iubească fiii și fiicele, iar aceasta înseamnă să îi instruiască în dragoste și har, învățându-i cum să-i iubească

și să-i slujească pe ceilalți. Focalizarea exclusivă pe sentimentele copilului poate duce la rezultate frustrante. Cu toții am văzut copii în magazine sau restaurante având crize de furie. Validarea sentimentelor copilului în aceste contexte nu garantează oprirea comportamentului. Acesta provine din dorințele egoiste ale inimii lui (Iacov 4:1-4). Dacă un copil se comportă așa în public, probabil că la fel face și acasă, iar părinții ajung epuizați și frustrați. Parentingul blând spune că respectul față de copil ar fi remediul, iar stabilirea limitelor, metoda. Dar cum poți pune o limită unui astfel de comportament? Mai degrabă, copilul trebuie învățat că acest comportament este păcătos, că nu Îi este plăcut lui Dumnezeu și nu demonstrează dragoste pentru ceilalți, ci doar iubire de sine. Viața creștină implică întotdeauna un grad de lepădare de sine (Matei 16:24; Marcu 8:24).

Să cultivi în copil convingerea că ceea ce

simte el este cel mai important lucru în viață, înseamnă să-l condamni la o viață plină de dificultăți (Proverbe 13:15). Fiecare dintre noi trăiește sub o formă de autoritate. De exemplu, profesorii au autoritate în sălile de clasă. În școlile de stat, copiii cu ieșiri violente au ajuns să „facă legea” în clase, totul pentru că profesorii nu-și mai pot exercita autoritatea. Închisorile din țara noastră sunt pline de oameni care nu mai vor să trăiască ca cetățeni responsabili. Această lipsă de supunere este prezentă pretutindeni în cultura noastră actuală. Fiecare face ceea ce crede că este bine și ce îl face pe el fericit, dar acest lucru îi face pe oameni, de fapt, egoiști și lipsiți de dragoste. Avem nevoie de virtuți precum sacrificiul de sine, onoarea și slujirea aproapelui; or, a-i învăța pe cei mici să fie centrați pe sine și pe propriile trăiri nu va cultiva niciodată aceste calități.

Impactul cultural

Scriitori, cercetători și profesioniști laici observă tot mai des slăbiciunile modelelor terapeutice și ale parentingului blând în creșterea copiilor și în rezolvarea problemelor acestora. Abigail Shrier, autoarea cărții *Bad Therapy: Why the Kids Aren't Growing Up*, scoate la lumină problemele și beneficiile mult prea lăudate ale terapiei pentru copiii mici.¹⁶ În cartea sa, ea își exprimă clar opinia despre parentingul blând: „Mulți aderă la «parentingul blând», un model infuzat de concepte terapeutice care le cere părinților să ofere opțiuni în loc de cerințe. (Părinții sunt cei care sunt bombardați cu cerințe, în timp ce copiii fac ce vor). Părinții aceștia vor să fie «intenționați» în orice detaliu. Și-au ales strategia de parenting încă de dinainte de a

¹⁶ Abigail Shrier, *Bad Therapy: Why the Kids Aren't Growing Up* (New York: Sentinel Penguin Random House, 2024).

deveni părinți. Și, dă rezultate? Răspunsul scurt este: nu. Răspunsul cel mai lung este: nuuuuu.”¹⁷

În cartea ei, autoarea îi descrie pe părinți ca fiind stresați, iar pe copiii nefericiți. Ea pune această situație pe seama excesului de terapie oferit minorilor în societatea de azi. Mai mult, ea consideră că modelul „parentingului blând” subminează controlul părinților, delegând copiilor o autoritate pe care aceștia nu au capacitatea de a o gestiona. Shrier continuă astfel:

Timp de mii de ani, până la turnura terapeutică în parenting, societățile au considerat de la sine înțeles faptul că datoria principală a părinților era să-și transmită valorile copiilor lor. Și, bineînțeles că așa e: părinții dețin autoritatea supremă asupra propriilor valori. Însă din momentul în care părinții au decis că scopul creșterii copiilor este bunăstarea emoțională a

¹⁷ Shrier, *Bad Therapy*, 172.

acestora, ei au transferat cu succes, autoritatea în mâinile terapeuților.¹⁸

Dr. Diana Baumrind, psiholog specializat în psihologia dezvoltării, este citată în cartea lui Shrier ca fiind cea care a creat termenii de parenting autoritar, permisiv și autoritar-democratic.¹⁹ Dr. Baumrind susține că stilul autoritar-democratic este cel mai bun, deoarece le permite părinților să fie iubitori și apropiați de copii, menținând totodată regulile. Ea insistă asupra faptului că cei mici nu trebuie lăsați să câștige conflictele cu părinții lor. Cercetările lui Shrier au condus-o la concluzia că „copiii sunt cei mai fericiți atunci când sunt crescuți într-un mediu plin de dragoste, care le impune standarde înalte de comportament, așteaptă

¹⁸ Ibid., 181.

¹⁹ Diana Baumrind, “Effects of Authoritative Parental Control on Child Behavior,” în *Child Development* 37, no. 4 (December 1966): 887-907, <https://www.jstor.org/Stable/1126611>.

de la ei să contribuie semnificativ la bunul mers al familiei și în care există pedepse atunci când comportamentul lor lasă de dorit. Iar acest lucru contrazice aproape tot ceea ce recomandă astăzi terapeuții și cărțile de parenting.”²⁰

CONCLUZII

Parentingul blând a devenit noua metodă „iluminată” de creștere a copiilor, dar este fundamental greșită. Am analizat convingerile de bază ale fondatoarei sale, Sarah Ockwell-Smith, și am constatat că mare parte din viziunea ei despre lume este contrară Scripturii. Creștinii trebuie să facă toate lucrurile conform Cuvântului lui Dumnezeu, inclusiv în ceea ce privește căsătoria, finanțele și biserica. Creșterea copiilor nu face excepție. Parentingul blând respinge principiile biblice. Acesta ridică la

²⁰ Shrier, 182.

rang de ideal emoțiile și preferințele individuale ale copilului și susține că disciplinarea fizică este greșită și că îi afectează pe copii. Însă Dumnezeu spune că acesta este instrumentul pe care părinții trebuie să îl folosească pentru a-și instrui copiii (Proverbe 23:13-14, 22:15, 29:15; Evrei 12). Teologul britanic J.C. Ryle le reamintește părinților:

Dacă vrei să iei decizii înțelepte pentru copilul tău, nu poți pur și simplu să-l lași să-și urmeze propriile dorințe. Trebuie să gândești, să judeci și să acționezi în locul lui, exact așa cum ai face-o pentru cineva slab și orb. Te rog, nu îngădui ca el să fie controlat de propriile preferințe și înclinații imprevizibile. Plăcerile și dorințele lui nu trebuie să fie cel mai important lucru. El nu știe încă ce este cel mai bine pentru mintea și sufletul său, așa cum nu știe nici ce este cel mai bine pentru corpul său. Dacă nu-l lași să aleagă singur ce să mănânce, ce să bea sau cu ce să se îmbrace, atunci fii consecvent și aplică aceeași regulă și în privința minții

lui. Călăuzește-l pe calea care este în acord cu Scriptura și cu ceea ce este drept, nu doar pe calea pe care el crede că o dorește... Voința proprie este unul dintre primele lucruri care se manifestă în mintea unui copil, iar prima ta sarcină este să i te opui.²¹

Ryle a scris aceste rânduri acum mai bine de o sută de ani, iar ele sunt la fel de actuale astăzi cum erau și atunci. Părinții creștini trebuie să folosească metodele lui Dumnezeu în creșterea copiilor, inclusiv disciplinarea fizică și modelarea inimii. Aceasta va duce la stăpânire de sine - asupra trupului și emoțiilor, precum și la dorința de a se supune autorităților pe care Dumnezeu le-a rânduit și le-a așezat cu dragoste în viața lor, spre slava Lui și binele lor. Această instruire presupune să-i învățăm pe copii că au o problemă cu păcatul pe care doar Hristos o poate rezolva. Parentingul ne oferă ocazia de a spune

²¹ J.C. Ryle, *The Duties of Parents in Modern English* (Monee, IL; Modern Puritans, 2023), 1-2.

Evanghelia! Cum poate un copil să-și vadă nevoia de un Mântuitor dacă nu se vede pe sine ca fiind păcătos? Copiii nu sunt înțelepți din fire. Nici adulții nu sunt. Doar Cuvântul lui Dumnezeu este sursa noastră de înțelepciune. Copiii au nevoie de părinți care să-i călăuzească spre adevărata înțelepciune, astfel încât să poată umbla cu chibzuință, să învețe despre Hristos, să I se supună și să aibă pace cu Dumnezeu pe vecie. Parentingul biblic îmbină blândețea cu autoritatea și este supus adevărului divin în toate lucrurile, având scopul de a forma inimile copiilor, de a le corecta păcatul și de a se bucura de bunătatea lui Dumnezeu. Planul lui Dumnezeu este un plan bun, pentru simplul fapt că El este autorul lui.

Consilierii biblici trebuie să cunoască acest curent modern, deoarece ea îi influențează deopotrivă pe părinți și pe copii. Nu avem voie să uităm, ci dimpotrivă trebuie

să le spunem și altora că toți credincioșii, inclusiv părinții care își ucenicizează copiii, trebuie să fie blânzi și buni în timp ce spun adevărul în dragoste. Parentingul blând ne învață cât e de important să înțelegem emoțiile puternice ale copiilor la vârste fragede. Ca părinți creștini, nu avem voie să uităm că un copil care se simte neînțeles, poate percepe acest lucru ca pe o lipsă de afecțiune. Dar societatea de azi a căzut în extrema cealaltă, validând orice sentiment fără a mai ține cont de adevăr. Provocarea noastră este să unim compasiunea plină de dragoste cu educarea copiilor, cu scopul de a le inspira dorința să iubească și să trăiască conform adevărului Cuvântului lui Dumnezeu. Copiii crescuți cu iluzia că universul se va învârti mereu în jurul emoțiilor lor, vor avea mari dificultăți mai târziu. Dacă fiecare om este preocupat doar de ceea ce simte el, nimeni nu va mai avea loc pentru nevoile celuiilalt. Emoțiile contează

CU ADEVĂRAT, dar nu pot fi lăsate să dețină supremația. „Inima este mai înșelătoare decât toate lucrurile și este fără vindecare. Cine poate să o cunoască?” (Ieremia 17:9) Copiii trebuie să fie instruiți, iubiți și ascultați, pentru a putea învăța să-L iubească pe Isus Hristos, singurul care îi iubește cel mai mult. Ar fi tragic ca ei să-L vadă pe El ca fiind aspru pentru că nimănui nu i-a păsat vreodată de ceea ce simt. Dar ar fi la fel de tragic să-L vadă ca pe un Dumnezeu al haosului pentru că au fost lăsați să fie sclavii propriilor sentimente.

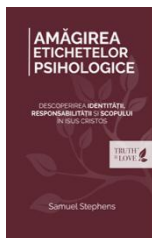
Parentingul blând nu este ceva nou. Este, în mare parte, o reacție la parentingul dur și legalist al generației anterioare. Acest curent se bazează pe înțelepciunea omului ca fiind calea spre fericire. Așa cum se afirmă în cartea lui Ockwell-Smith, acesta este un „sistem de convingeri și un etos”. Cu alte cuvinte, reprezintă o viziune asupra lumii. Ca fiind

umane, în lipsa înțelepciunii Cuvântului lui Dumnezeu, cădem constant în extreme. Creștinii trebuie să trăiască având o viziune biblică asupra lumii, în care trăirea în supunere față de Dumnezeu — pentru slava Lui și binele nostru — reprezintă sursa celei mai mari bucurii. Trebuie să fim întotdeauna blânzi în purtarea noastră cu ceilalți, luându-L ca model pe Hristos, care n-a venit să I se slujească, ci El să slujească. În creșterea copiilor, trebuie să transmitem Evanghelia speranței ca pe cel mai mare leac pentru rănilor provocate de păcat și pentru durerile acestei vieți.

Când eram o mamă tânără, a trebuit să mă pocăiesc de dorințele mele greșite și de felul păcătos în care îmi exprimam emoțiile. Regret momentele de mânie de atunci; dacă aș fi continuat să mă descarc pe copiii mei, nu L-aș fi cinstit pe Dumnezeu și nu i-aș fi iubit cu adevărat. Dorința mea este ca părinții

creștini să înțeleagă biblic emoțiile și păcatul, pentru a-și putea îndruma copiii corect. Acesta nu este „parenting blând”, ci creșterea copiilor cu o blândețe biblică. A ne iubi copiii bine și a-i îndrepta spre Hristos este cea mai înaltă formă de ucenicie pe care o poate face un părinte.

SERIA „SOLUȚII BIBLICE”

NOU

SERIA „EVALUĂRI BIBLICE”

www.consilierebiblica.ro/brosuri/

TRUTH[®]
IN LOVE

*Soluții biblice pentru problemele cu care se
confruntă oamenii*

Asociația Consilierilor Biblici Certificați se angajează să susțină suficiența Scripturii pentru biserică, în timp ce aceasta se ocupă de problemele cu care se confruntă oamenii, spunând adevărul în dragoste. În viața de zi cu zi, creștinii au responsabilitatea de a aduce adevărul lui Dumnezeu în viața lor, de a face față problemelor și de a întruchipa pentru alții, prin dragoste, adevărul.

La ACBC, căutăm să sprijinim biserica în a spune adevărul în dragoste. De aceea, oferim un proces de formare și certificare de calitate, o rețea globală de persoane și instituții care gândesc la fel și o sursă de resurse practice și biblice.

Pe scurt, căutăm să aducem soluții biblice pentru problemele cu care se confruntă oamenii, susținând că metoda pe care Dumnezeu a dat-o pentru a face acest lucru este adevărul în dragoste.

Toate resursele pe www.biblicalcounseling